

Αθωνική

15
15
15

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2000 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 56 - ΔΡΧ. 250

Πολιτεία

Οι Οίκισταί του Παραδείσου

Κάποια ημέρα ο Κύριός μας φωνάζει τόν Άπόστολο Πέτρο καί του λέγει:

- Πέτρο μου, σέ παρακαλώ, κάνε τόν κόπο νά μετρήσης τούς κατοίκους ἐδῶ, τοῦ Παραδείσου, νά δοῦμε πόσους ἔχουμε.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τοῦ ἀπαντάει:

- Naί, Κύριε. Τούς μετράει καί ἀναφέρει στόν Κύριο:

- Κύριε, ἔχουμε, λ.χ. 100.000.

Τήν ἄλλη ἡμέρα ὁ Κύριός μας ξαναλέγει στόν Πέτρο:

- Πέτρο μου, τούς μέτρησες καλά;

Καί ὁ Ἀπόστολος λέγει:

- Νομίζω, Κύριε μου, καλά τούς μέτρησα.

- Κάνε ἀγάπη καί ξαναμέτρα τους πάλι.

Παίει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καί ἀναφέρει στόν Κύριο:

- Κύριε μου, εἶναι 200.000.

Τήν τρίτη ἡμέρα ξαναλέγει ὁ Κύριος στόν Ἀπόστολο Πέτρο:

- Πέτρο μου, δέν ξαναμετράς καί σήμερα τούς κατοίκους, νά δοῦμε, πόσοι τελικά εἶναι;

- Nά εἶναι εὐλογημένο, Κύριε μου.

Τούς ξαναμετράει καί ἀναφέρει στόν Κύριο:

- 300.000 σήμερα οἱ κάτοικοι Κύριε!

- Εἶδες, Πέτρο μου; Mᾶλλον δέν τούς μέτραγες καλά!

Ο Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος ἄρχισε νά ἀνησυχῇ καί νά ἔχη τήν περιέργεια, πῶς γίνεται αὐτό. Καθόταν, λοιπόν, ἔξω ἀπό τήν μάντρα τοῦ Παραδείσου τὰ βράδια καί παραφύλαγε νά ἰδῇ, τί γίνεται. Ὅποτε πάει μετά στόν Κύριο καί λέγει:

- Ἄχ, Κύριε μου, ἡ Μητέρα Σας!

- Τί ἔχει ἡ Μητέρα μου;

- Ἡ Μητέρα Σας, Κύριε μου, κάθετα κάθε βράδυ ἔξω ἀπό τήν μάντρα τοῦ Παραδείσου καί, ὅσοι ἔρχονται, τούς κάνει "σκαλοπατάκι" καί τούς "ρίχνει" μέσα!!!

ΓΕΡΟΝΤΩΝ

✘ Ἐάν κάνετε ἔργα καλά, θά ἔχετε μεγάλο μισθό ἀπό τόν Θεό. Θ' ἀξιωθῆτε νά δῆτε θαύματα, καί στήν ἄλλη ζωὴ θά ἔχετε ἀπέραντη ἀγαλλίασι.

✘ Ἡ ἐλεημοσύνη μᾶς βοηθᾷ νά συναντηθοῦμε μέ τόν Θεό κατὰ τόν καλύτερο τρόπο. Εἶναι φανέρωσις ἀγάπης, ἐκφρασις ταπεινώσεως, προσφορά χαρᾶς. Μᾶς ὁμοιώνει

μέ τήν πηγὴ τῆς Ἀγάπης, τόν Θεό.

Γέρων Γεώργιος Καρσλίδης

✘ Δώσε τήν καρδιά σου στό Χριστό καί ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι δουλειά Του.

✘ Ἄμα ἀγαπήσης μ' ὅλη τή δύναμι τῆς καρδιάς σου τό Χριστό μας, ὅλα θά εἶναι εὐκόλα. Καί ἡ ὑπακοή καί ἡ ταπεινώσις. Τότε ὅλους τούς ἀδελφούς θά τούς ἀγαπᾷς ἀβίαστα καί αὐθόρμητα, μέ τήν ἴδια τοῦ Χριστοῦ ἀγάπη. Διότι δέν θά εἶσαι ἐσὺ πού ἀγαπᾷς, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Χριστός πού θά κατέχη τήν καρδιά σου.

Γέρων Πορφύριος

✘ Ὅπως ἱερόν πράγμα ἢ συμβουλή· γνώμης ἔνωσις, ἀγάπης καρπός, ταπεινοφροσύνης ἀπόδειξις. Πρέπει νά εἶναι πλήρης ἀγάπης καί καταδεκτικότητος, ἀνοχῆς καί πνεύματος εἰρήνης, ὥστε, οἰανδήποτε ὦραν καί ἂν ἔρχεται ὁ πιστός, νά τόν ὑποδέχονται μέ τό χαμόγελον καί τό εὐπρόσδεκτον, ὥστε νά φεύγη εὐχαριστημένος καί νά δοξάζεται ὁ Θεός.

Γέρων Ἀββακούμ ὁ Ἀνυπόδοτος

✘ Ὅταν κάποιος μέ πόνο προσεύχεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιά τούς συνανθρώπους του, τότε καί ὁ καλός Θεός τοῦ στέλνει ἀφθονή τῆ Χάρι Του.

✘ Ὁ πονόψυχος ἄνθρωπος ἔρχεται στήν θέσι τοῦ πονεμένου, εὐχεται, παρηγορεῖ, ἀλλά ἀνταμειβεται καί ὁ ἴδιος ἀπό τόν Χριστό μέ θεία παρηγοριά ἀνάλογα μέ τόν πόνο του.

Γέρων Παῖσιος

✘ Ἄν ἐξομολογήθηκες, ξέχασε τίς ἁμαρτίες σου. Ὁ Χριστός μας τίς διέγραψε ἀπό τό βιβλίον τῆς ζωῆς.

Γέρων Ἀμφιλόχιος Μακρῆς

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΓΟΡΓΟΕΠΗΚΟΟΣ

Η γνωστότερη μετά την "ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΑ" θαυματουργή εικόνα του Αγίου Όρους είναι αρχαία τοιχογραφία της Παναγίας που βρίσκεται έξωτερικά στον ανατολικό τοίχο της Τραπεζής της Ήρας Μονής ΔΟΧΕΛΑΡΙΟΥ και προς τα δεξιά της εισόδου της. Τό 1664 ο Τραπεζάρης

εκεί βρήκε νέους, αγνώστους Μοναχούς, που δέν ἤξεραν τίποτε γιά τά κρυμμένα κειμήλια. Τότε ἄνοιξαν τό φρεάτιο καί βρῆκαν τήν εικόνα καί τόν Σταυρό ὄρθια πάνω στό νερό, ἐνώ ἡ λαμπάδα ἔκαιε ἀκόμη! Ἡ εικόνα αὐτή βρίσκεται σήμερα στό σύνθρονο τοῦ ἱεροῦ Βήματος, λέγεται δέ καί "ΚΤΙΤΟΡΙΣΣΑ", ἀπό τό γεγονός ἴσως ὅτι ἡ ἀνεύρεσί της σχετίζεται μέ τήν ἀνοικοδόμησι τῆς Μονῆς ἀπό τούς

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Νεῖλος, πού περνοῦσε τακτικά μπροστά ἀπό τήν εικόνα κρατώντας στό χέρι ἀναμμένα δαδιά γιά τήν ὑπηρεσία του στήν Τράπεζα, ἄκουσε μία φωνή νά του λήη τά ἐξῆς: "Νά μὴν ξαναπεράσῃς ἀπό ἐδῶ μέ δαδιά καπνίζοντας τήν εικόνα μου". Ὁ Νεῖλος δέν ἔδωσε ἰδιαίτερη σημασία στήν φωνή, ἡ ὁποία ὅμως σύντομα ξανακούστηκε ἐπιτιμώντας τόν Μοναχό καί ἀφήνοντάς τον τυφλό. Οἱ Ἀδελφοί ἄρχισαν νά περνοῦν μέ πολλή εὐλάβεια μπροστά ἀπό τήν εικόνα, τῆς κρέμασαν ἀκοίμητο καντήλι καί διέταξαν τόν νέο Τραπεζάρη νά τήν θυμιάζῃ καθημερινά.

τρεις ἀδελφούς καί κτίτορες τῆς Μονῆς, Ἀθανάσιο, Νικόλαο καί Ἀντώνιο, πού ἐμόνασαν ἐδῶ περί τά τέλη τοῦ δεκάτου αἰῶνος

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΡΙΑ

Ἡ κόρη τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου (379 - 395) Πλακιδία ἤρθε ἀπό τήν Ρώμη νά ἐπισκεφθῇ τόν ἀδελφό της Ἀρκάδιο στήν Κωνσταντινούπολη. Ζήτησε καί τήν ἀδεια, περνώντας ἀπό τό Ἅγιον Ὅρος, νά ἐρθῇ καί νά προσκυνήσῃ στήν Ἱερά Μονή ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΟΥ. Ἐγινε μέ λαμπρότητα δεκτὴ καί, εἴτε ἐκ ταπεινοφροσύνης εἴτε κατὰ θεῖαν οικονομίαν, εἰσῆλθε στόν Καθολικό Ναό ὄχι ἀπό ἀπό τῆς Βασιλικῆς πύλες, μέ εὐλάβεια καί κατάνυξι. Μόλις μπῆκε ἀπό τήν βόρεια μικρὴ πόρτα στόν νάρθηκα, ξαφνικά ἀκούει δυνατὴ φωνή πού ἔλεγε: "Τί θέλεις ἐσύ ἐδῶ; Ἐδῶ εἶναι Μοναχοί καί ἐσύ εἶσαι γυναίκα· γιατί δίνεις ἀφορμὴ στόν ἐχθρό νά τούς πολεμῇ μέ πονηροὺς λογισμοὺς; Στάσου καί μὴ προχωρήσῃς μῆτε ἓνα βῆμα, ἂν θέλῃς τό καλό σου". Ἐντρομη ἡ Πλακιδία τά ἔχασε ἀπό τό φόβο καί ζήτησε ἔλεος.

Ο τυφλὸς Νεῖλος περνοῦσε ὅλο τόν καιρό του σέ ἓνα στασίδι μπροστά στήν εικόνα, παρακαλώντας τήν Παναγία νά τόν συγχωρήσῃ καί νά τόν θεραπεύσῃ, πρᾶγμα τό ὁποῖο καί ἐγινε, ὅταν, γιά τρίτη πλεόν φορά ἀκούστηκε φωνή ἀπό τήν εικόνα, πού πληροφοροῦσε τόν Νεῖλο ὅτι ἡ δέησίς του εἰσακούστηκε καί ὅτι στήν δική της μετά Θεόν προστασία καί σκέπη θά ἐπρεπε στό ἐξῆς νά καταφεύγουν γιά κάθε τους ἀνάγκη οἱ Μοναχοί. Αὐτὴ θά τούς ἀκούῃ γρήγορα, γιατί τό ὄνομά της εἶναι "ΓΟΡΓΟΕΠΗΚΟΟΣ". Πολύ σύντομα τό θαῦμα αὐτό καί ἡ ὑπόσχεσι τῆς Θεοτόκου ἐγιναν γνωστά σέ ὅλο τό Ὅρος καί ἡ εικόνα της αὐτὴ ἐγινε παναγιορειτικὸ προσκύνημα.

ΤΗΣ

Σ ἐ ἀνάμνησι αὐτοῦ τοῦ θαύματος ἔκτισε τό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καί ἐκεῖ ὅπου ἀκούστηκε ἡ φωνὴ διέταξε νά ἀγιογραφηθῇ στόν τοῖχο εικόνα τῆς Θεομήτορος, πρό τῆς ὁποίας ὡς σήμερα καίει ἀκοίμητη καντήλα. Ἡ εικόνα αὐτὴ ὀνομάζεται **ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΡΙΑ**.

Ο διάδρομος κλείστηκε καί ἡ εικόνα συμπεριελήφθηκε σέ Παρεκκλήσι πού κτίστηκε πρὸς τά δεξιά της. Τά θαύματά της εἶναι ἄπειρα καί εἰδικός "Προσμονάριος" Ἱερομόναχος ἐξυπηρετεῖ τῆς ἀνάγκες τῶν πολλῶν προσκυνητῶν.

ΠΑΝΑΓΙΑ Σ ΜΑΣ

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΚΤΙΤΟΡΙΣΣΑ ἢ ΒΗΜΑΤΑΡΙΣΣΑ

Οταν κάποτε ἐγινε ἐπιδρομὴ τῶν Ἀράβων στή Ἱερά Μονή ΒΑΤΟΠΕΔΙΟΥ, ὁ Ἱεροδιάκονος καί Βηματάρης (ἐπιμελητὴς τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καί συνεπῶς ὑπεύθυνος γιά τὰ ἅγια Λείψανα καί λοιπὰ κειμήλια πού φυλάσσονται ἐκεῖ) πρόλαβε καί ἔκρυψε μέσα στό φρεάτιο τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς (ἀρχαῖο χωνευτήρι) μία πολύτιμη εικόνα τῆς Θεοτόκου καί ἓνα Σταυρό τοποθετώντας μπροστά τους καί μία ἀναμμένη λαμπάδα.

Τό Μοναστήρι λεηλατήθηκε καί οἱ Μοναχοί ὀδηγήθηκαν αἰχμάλωτοι στήν Κρήτη, ἀπό ὅπου μετά ἑβδομήντα χρόνια ὁ ἐπιζήσας Ἱεροδιάκονος ἐλευθερώθηκε καί ἐπέστρεψε στό Μοναστήρι του.

Ἡ Βασίλισσα ἀνέφερε τό γεγονός στόν Ἀρκάδιο, ὁ ὁποῖος ἀφιέρωσε Μετόχιο στή Μονή, ἔδινε κατ' ἔτος χρήματα καί **θέσπισε νά μὴν εἰσέρχονται γυναῖκες στό Ἅγιον Ὅρος**. Καί οἱ Μοναχοί κράτησαν αὐτὴν τήν ἀρχαία παράδοσι καί δέν ἐπιτρέπουν τήν εἰσοδο οὔτε σέ θηλυκὰ ζῶα. Αὐτόν τόν κανόνα τόν σεβάστηκαν ἀκόμη καί οἱ Τοῦρκοι κατακτηταὶ ἐπὶ 450 χρόνια. Παλαιοὶ Πατέρες ἀναφέρουν μάλιστα ὅτι, ὅταν κάποτε Τοῦρκοι ἀστυνομικοὶ θέλησαν νά φέρουν τῆς γυναῖκες τους καί ἔκαμαν τῆς ἀπαιτούμενες ἐνέργειες (ἐγγραφο μέ ὑπογραφές), πρωτοῦ νά ξεκινήσῃ ὁ ἀνώτερός τους ἀπό τήν Δάφνη, πίνοντας τόν καφέ του ἔπεσε κάτω καί πέθανε. Οἱ ἄλλοι τά ἔχασαν καί ἔλεγαν στοὺς Μοναχοὺς: "Τό γυναῖκα πού ἔχετε ἐδῶ δέν ἀφήνει νά φέρουμε τῆς γυναῖκες μας". Τόν νεκρό τόν

έθαψαν και άκολούθησε νεροποντή κατακλυσμαία, ώστε παρασύρθηκε τό πτώμα και έξεβράσθη στην άπέναντι χερσόνησο.

Μέ αυτόν τόν τρόπο έδειξε ή Παναγία ότι ούτε και νεκρόν άκόμη δέχεται αυτόν πού τόλμησε νά παραβιάση τό άβατο του Άγίου Όρους.

Τό άβατο εφαρμόσθηκε και διατηρείται, διότι μέ τόν συγχρωτισμό άνδρών και γυναικών ύπάρχει κίνδυνος πτώσεως τών άδυνάτων και διότι ή συνάφεια αυτή γίνεται ισχυρή λαβή για κατηγορίες εναντίον του Μοναχισμού.

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ

Σ' αυτήν τήν εικόνα, πού βρίσκεται στον κίονα του άριστερου χοροϋ του καθολικού τής Ίερās Μονής ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, ή Παναγία παριστάνεται σέ όρθια στάσι δεήσεως, χωρίς τόν Χριστό. Στην άσημένια επένδυσι τής εικόνας φαίνεται και ένα πιθάρι πού ξεχειλίζει, θυμίζοντάς μας ένα θαύμα τής Παναγίας, ή όποία, εισακούοντας τίς προσευχές του Γέροντος (έξ ου και "ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ"), γέμισε μέ λάδι τά άδεια πιθάρια τής Μονής.

Σέ μία επιδρομή Σαρακηνών στή Μονή, ένας άπ' αυτούς προσπάθησε νά σχίση τήν εικόνα σέ κομάτια, για νά ανάψη μ' αυτά τό τσιμπούκι του, αλλά έχασε άμέσως τήν όρασί του και οι σύντροφοί του πέταξαν τήν εικόνα σέ ένα κοντινό πηγάδι. Ο τυφλός ιερόσυλος παιδευτήκε τόσο κατά τήν ώρα του θανάτου του, ώστε παρήγγειλε στους δικούς του άκόμα και μετά τόν θάνατό του νά πάνε στο "Άγιον Όρος και νά βγάλουν τήν εικόνα από τό πηγάδι, πράγμα τό όποιο και έγινε, άφου ή εικόνα είχε παραμείνει εκεί ογδόντα χρόνια.

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΓΛΥΚΟΦΙΛΟΥΣΑ

Η ΓΛΥΚΟΦΙΛΟΥΣΑ είναι από τίς εικόνες εκείνες πού διασώθηκαν από τήν εικονομαχία και μεταφέρθηκαν θαυματουργικά στον Άθω. Ήταν κτήμα τής Βικτωρίας, εύσεβοϋς συζύγου του εικονομάχου Συγκλητικού Συμεών, ή όποία, για νά μήν τήν παραδώση, τήν έρριξε στην θάλασσα. Ή εικόνα πλέοντας όρθια στα κύματα έφθασε στον άρσανά τής Ίερās Μονής ΦΛΙΘΘΕΟΥ, όπου παρελήφθη μέ πολλή τιμή και χαρά από τόν Ήγούμενο και τούς Πατέρες τής Μονής, πού είχαν ειδοποιηθή μέ άποκάλυψι τής Θεοτόκου. Στο σημείο τής άκτης, όπου άπέθεσαν τήν εικόνα, άνέβλυσε άγίασμα. Έκεί κάθε χρόνο τήν Δευτέρα τής Διακαινησίμου γίνεται λιτανεία και άγιασμός.

Πολλά είναι τά θαύματα τής "ΓΛΥΚΟΦΙΛΟΥΣΗΣ". Τό 1713 άπάτησε στίς προσευχές του εύλαβοϋς έκκλησιάρχη Ίωαννικίου, πού παρεπονείτο για τήν ένδεια του μοναστηριου, διαβεβαιώνοντας τον ότι αυτή έχει τήν πρόνοια για τίς ύλικές άνάγκες τής Μονής. Τό 1800 έσωσε έναν προσκυνητή πού έπεσε κάτω από τόν ξενώνα πού βρισκόταν στον τρίτο όροφο. Ή εικόνα είναι άμφιπρόσωπη, μέ τήν Σταύρωσι στο πίσω μέρος και βρίσκεται στον κίονα του άριστερου χοροϋ του καθολικού.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Ενας νέος, παρασυρμένος από τήν τρομερή δύναμι τής κακής συνηθείας, έπεφτε συχνά σέ βαρύ άμάρτημα. Δέν άφηνε όμως τόν άγώνα. "Υστερα από κάθε κατακύλισμα έχυνε πύρινα δάκρυα και προσευχόταν στο Θεό μ' αυτά τά πονεμένα λόγια: "Κύριε, σώσε με, είτε θέλω είτε δέν θέλω. Έγώ, σάν χωματένιος πού είμαι, τραβιέμαι εύκολα από τήν λάσπη τής άμαρτίας. Σύ όμως έχεις δύναμι νά μ' έμποδίσης. Δέν είναι θαυμαστόν, Θεέ μου, άν έλεήσης τόν δίκαιο, ούτε άν σώσης τόν έναρτο, γιατί αυτοί είναι άξιοι νά γευθούν τήν αγαθότητά Σου. Σέ μένα τόν άμαρτωλό δειξε, Κύριε, τό έλεος και τήν φιλανθρωπία Σου, και σώσε με μέ θαυματουργικό τρόπο, γιατί μ' όλη τήν άθλιότητά μου, σέ Σέ μόνο καταφεύγω ό δυστυχής".

Αυτά έλεγε μέ συντριβή ό νέος και όταν κυριεύοταν από τό πάθος και όταν άκόμη ήτο ήρμος. Κάποια φορά, πού πάλι νικήθηκε ύστερα από άγωνιώδη αντίστασι, γονάτισε παρευθύς και επανέλαβε τά ίδια λόγια, χύνοντας ποταμούς δακρύων. Ή άκατανίκητη έλπίδα του στην Θεία Εϋσπλαχία έρέθισε τόν Διάβολο. Παρουσιάστηκε μπροστά του όλος μανία και του φώναξε:

- "Άθλιε, δέν νοιώθεις λίγη ντροπή, όταν μέ τέτοια χάλια τολμάς νά προσεύχεσαι και νά παίρνεις στο στόμα σου του Θεου τό όνομα; Μάθε μία για πάντα πώς για σένα δέν ύπάρχει σωτηρία.

Ο γενναίος άγωνιστής δέ φοβήθηκε, ούτε τήν έλπίδα του έχασε, όπως περίμενε ό Διάβολος.

- Μάθε κι εσύ, του άποκρίθηκε θαρρετά, πώς τό δωμάτιο αυτό είναι σιδηρουργείο. Μιά σφυριά δίνεις και μία παίρνεις. Δέ θά πάψω νά σέ πολεμώ μέ τή μετάνοια και τήν προσευχή, ώσπου νά βαρεθής νά μέ πολεμάς κι εσύ μέ τήν άμαρτία.

- "Έτσι λοιπόν; φώναξε ό Διάβολος μέ κακία. Άπό δω κι έμπρός παύω νά σέ πολεμώ, για νά μήν αύξηθούν τά βραβεία τής ύπομονής σου, κι έγινε άφαντος.

Από τή στιγμή εκείνη έπαψε ό πόλεμος του νέου. Έκείνος όμως ούτε μία στιγμή δέν έπαυσε νά προσέχη τόν έαυτό του και έκλαιε συχνά σάν θυμόταν τά σφάλματά του.

- Εϋγε σου! Έχεις κατάνυξι, του ψιθύριζε καμμιά φορά στο λογισμό του ό έχθρός για νά τόν ρίξη τώρα στην ύψηλοφροσύνη.

- Άνάθεμα σέ τοϋτο τό καλό, άποκρινόταν μέ περιφρόνησι ό νέος. Μήπως άρέσει στο Θεό νά χάση ό άνθρωπος τήν καθαρότητα τής ψυχής του μέ ρυπαρές πράξεις κι ύστερα νά κάθεται νά κλαίη;

Θυμιάζει ἡ Παναγία

Πρέπει πάντοτε νά προσέχης, όταν πηγαίνης στην Ἐκκλησία γιά νά ψάλλης ἢ νά προσευχηθῆς, νά μὴ παίρνης ποτέ ψηλά ἴσια καί νά μὴ ψάλλης μέ ἀτακτες φωνές· κάθε φροντίδα καί

μέριμνα, πού σέ ἀποσπᾶ ἀπό τὴν προσευχή, νά τὴν ἀφήνης ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας, ἂν θέλῃς νά δέχεται ὁ Θεός τὴν προσευχή καί τὴν ψαλμωδία σου, καί νά ἔχῃς μισθὸ αἰώνιο καί ὄχι κατάκρισι. Γιά νά βεβαιωθῆς πῶς αὐτὰ πού λέγω εἶναι ἀλήθεια, ἄκουσε τί εἶπε ἕνας πολὺ ἐνάρετος Γέροντας τῆς **ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ** πού ἐζῆσε πρὶν ἀπὸ 200 χρόνια περίπου:

Ο Γερο - Ἡλιόδωρος ἦταν παραγουμενιάρης καί ὑπηρετοῦσε τὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς Νικόλαο, ὅταν τὸ Μοναστήρι ἦταν κοινόβιο. Αὐτὸς ἔλεγε, πῶς σέ μιά ὀλονύκτια ἀγρυπνία, βρισκόταν στό Ἱερό καί ετοίμαζε τὰ θυμιατά, γιά νά θυμιάσουν οἱ Ἱερεῖς καί Διάκονοι, ὅταν θά ἀρχίζε ἡ ἐνάτη ὠδή πού ψάλλεται ἡ "Τιμιωτέρα τῶν Χερουβεὶμ...". Ἀπὸ τὴν θέσι ἐκείνη τοῦ Ἱεροῦ, ὁ Γερο - Ἡλιόδωρος, κάθε ἡμέρα ὅταν θά ἀρχίζε ὁ ψάλτης τὸ "Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καί προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον", ἔβλεπε μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, σάν σέ ὄραμα, μιά μαυροφορεμένη, μεγαλόπρεπη γυναίκα, πού τὴν συνόδευσαν δύο Ἄγγελοι, μέ ὀλόχρυσο θυμιατὸ στό χέρι νά θυμιάζῃ τὸ Ναό. Περνοῦσε δέ ἀπὸ τὰ στασιδία τῶν Μοναχῶν καί θυμιάζε μέχρι πού τελείωνε ἡ "Τιμιωτέρα" καί ἡ ἐνάτη ὠδή.

Μία ἡμέρα ὁ ψάλτης πῆρε πολὺ ψηλά ἴσια στίς "Καταβασίς" καί, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ γυναίκα αὐτή, πού δέν ἦταν ἄλλη παρά ἡ Ἐφορος καί προστάτις τῶν Μοναχῶν καί τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους, Κυρία καί Δέσποινα Θεοτόκος καί ἀειπάρθενος Μαρία, δέν φάνηκε νά θυμιάσῃ, ὅπως κάθε ἡμέρα, ἐπειδὴ τὰ ψηλά ἴσια διώχνουν τὴν κατάνυξι καί τὴν εὐλάβεια.

Αλλή ἡμέρα πάλι, στήν ἀγρυπνία μετὰ τὸ Ἀπόδειπνο, ὁ εὐλογημένος αὐτὸς Ἡλιόδωρος, βλέπει τὴν Παναγία νά θυμιάζῃ ὅλο τὸ Ναό. Πήγαινε στὰ στασιδία τῶν Μοναχῶν, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα δέν εἶχαν Μοναχοὺς καί ἡ Παναγία τὰ θυμιάζε, καί πολλὰ στασιδία πού εἶχανε Μοναχοὺς δέν τὰ θυμιάζε. Τοῦτο κίνησε τὴν περιέργεια τοῦ Γέροντα Ἡλιόδωρου καί γεννήθηκε ἡ ἀπορία μέσα του, γιατί ἄραγε τὰ στασιδία πού ἔχουν Μοναχοὺς δέν τὰ θυμιάζει καί θυμιάζει τὰ στασιδία πού δέν ἔχουν Μοναχοὺς.

Μέ δάκρυα ὁ ἐνάρετος Μοναχὸς παρακάλεσε τὴν Παναγία νά τοῦ λύσῃ τὴν ἀπορία του αὐτή. Μετὰ τριήμερη προσευχή παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο του ἡ Παναγία καί τοῦ εἶπε: "Ἡλιόδωρε, μάθε πῶς τὰ στασιδία πού εἶναι

ἀδεια τὰ θυμιάζω, γιατί οἱ Μοναχοὶ πού κάθονται σ' αὐτὰ καί παρακολουθοῦν τίς ἱερές Ἀκολουθίες βρίσκονται σέ ὑπηρεσία καί διακονήματα τῆς Μονῆς, ἀλλὰ ἐκεῖ πού βρίσκονται καί ἐργάζονται, ἔχουν συνέχεια τὸν νοῦ τους στὴν κοινὴ προσευχή, πού γίνεται ἐδῶ, στό Ναὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἀδελφούς, κι ἔτσι συμπροσεύχονται κι ἐκεῖνοι, ἀπὸ ἐκεῖ πού βρίσκονται. Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού καί οἱ Ἱερεῖς μνημονεύουν καί λένε στίς δεήσεις τους: "καὶ ὑπὲρ τῶν δι' εὐλόγουσ αἰτίας ἀπολειφθέντων Πατέρων καί Ἀδελφῶν ἡμῶν...", αὐτοὺς κι ἐγὼ τοὺς βλέπω παρόντες, μέ τὸ νοῦ, καί τοὺς θυμιάζω σάν νά βρίσκονται στὰ στασιδία τους. Αὐτοὶ ἔχουν διπλὸ μισθό. Ἐνῶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς, πού κάθονται στὰ στασιδία τους καί δέν προσεύχονται νοερά μέ τοὺς ἄλλους Ἀδελφούς, ἀλλὰ ἄλλοτε συζητοῦν μεταξύ τους, ἄλλοτε σκέπτονται ἄσχετα πράγματα, ἄλλοτε κατακρίνουν καί ἄλλοτε ζηλεύουν πού οἱ ἄλλοι ψάλλουν καί δοξολογοῦν τὸν Ὑψιστο, ἐνῶ αὐτοὶ πολλὰς φορές σκέπτονται πονηρὰ καί ἀμαρτωλὰ πράγματα, οἱ Μοναχοὶ αὐτοὶ, ἂν καί βρίσκονται στίς θέσεις τους, δέν υπολογίζονται μέ τοὺς παρόντες, ἐπειδὴ δέν προσεύχονται καθαρὰ καί δέν τοὺς ἀξίζει νά τοὺς θυμιάσω, διότι τὸ θυμίαμα σημαίνει τὴ Χάρι τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πού δέν κατοικεῖ στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ἀλλὰ τοὺς ἀποστρέφεται.

Γ' αὐτὸ θά πρέπει αὐτὰ πού εἶδες καί αὐτὰ πού σοῦ εἶπα νά τὰ κάμῃς γνωστὰ σέ ὅλους τοὺς Μοναχοὺς καί ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς, καί νά τὰ γράψῃς, νά τὰ μάθουνε ὅλοι, πῶς πρέπει, ὅταν μπαίνουν στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καί πάντοτε ὅταν προσεύχονται, νά ἔχουν τὸν νοῦ τους καί τὴν καρδιά τους συγκεντρωμένα στό Θεό, τὸν ὁποῖο πρέπει νά δοξολογοῦμε καί νά εὐχαριστοῦμε, γιά τὰ καλὰ πού μᾶς χαρίζει, ἀλλὰ καί διὰ τὰ κακὰ, πού κατὰ θεία παραχώρησι μᾶς συμβαίνουν".

Μεγάλῃ καί ἀσυγχώρητῃ ἀμαρτία εἶναι, νά κουβεντιάζουμε στὴν Ἐκκλησία τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς, διότι περιφρονοῦμε τὸ Θεὸ καί λυποῦμε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, πρᾶγμα πού ἐγγίζει τὸ κρίμα τῆς βλασφημίας κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού δέν συγχωρεῖται εἰς τὸν αἰῶνα.

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀργυρῶ Παχῆ

Ἀδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 3000 δρχ.

